

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Negyedmillió

Cím:

Fővárosi Kertészet városmajori telepe

Forrás:

1950. június 30

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Idő:

1950 u

Személy:

Helyszám:

712. 21

Negyedmillió fenyőpalánta és négyszázfajta rózsza

Látogatás a Fővárosi Kertészet városmajori telepén

A főváros egy-egy nyilvános parkjában koratavaszi időben megjelenik a kertész, szépen kicsomagolja a magával hozott fenyőfacsemetéket s gondosan elülteti a porhanyós földbe. A kis ezüsfenyő, lucfenyő vagy feketefenyő némi tétovázás után gyökeret ereszt, beleszokik a talajba, megszereti környezetét s néhány hét múlva ágai hegyén már friss hajtások zöldelnek.

A járókelők legtöbbje azt hiszi, hogy a kicsi fenyőket valamely közeli erdőből hozzák a főváros tereire, talán a Hármashatárhegy oldalából, vagy valahonnan a budakeszi határból.

Kevesen tudják, hogy a fővárosi parkok fenyőit, bukszusait, tujáit, juniperusait itt nevelik, a városmajori kertészet nagy telepén, a szabadság-hegyi fogaskerekű végállomás szomszédságában.

Annyi a fenyő-csecsemő itt — mert még csemetének sem lehet mondani — hogy máris kitesz egy valamirevaló erdőt; nem tízezer, hanem sok-százezer kicsi fenyőpalánta igyekszik, zöldel, vidul, törtet az üvegház csepeiben, nagy bádogtáljain s kinn, az árnyékvető gyékény alatt, hogy néhány esztendő múlva az utcai járókelő szemét gyönyörködtesse a Vértmezőn, vagy az Angyalföldön.

Korcsmáros Lajos a fenyőfalánták szakértője, gondozója. Most is — ezen a szép, napsütéses májusi délelőttön — apró juniperus-dugványokat három munkatársaival és ülteti őket laza, homokos földbe. Olyan picik ezek a dugványok, hogy alig látszanak ki üvegházi ágyaikból, viszont máris oly katonás rendben sorakoznak egymás mellé, mint valami katonaiskola masírozó gyermekei.

— Hormonnal kezeljük a kicsi dugványokat, — mondja a palánták „apja“ —, hogy hamarabb gyökeret eresszenek s megfogjanak.

— A kertészetben mindent kézi-erővel kell végezni — mosolyog vezetőnk —, két kezünk munkáján mutatkozik az eredmény, gép itt keveset segít. Gondos kezelés, nagy-nagy szeretet, ez a legfontosabb kellék. És nagy-nagy türelem. Egy juniperus-változatot tizenöt esztendei munka után tudtunk begyökeresíteni dugvány után, de most végre sikerült.

— Ezidén mennyi csemete került a közterekre?

— Sokezer bukszus, fenyő, juniperus, a pontos számát hirtelenében meg sem tudnók mondani. A közterekre főleg a lucfenyő sokféle változata és az ezüsfenyő kerül, a fővárosi erdősávját pedig a feketefenyővel — másnéven osztrák fenyővel —

telepítjük be, ez jól bírja a talajt és gyorsan növekszik. Tíz esztendő alatt két-három méter is elér. Csak az emberek ne nyúznák, tépnék a fenyőágakat, mert a fővárosi fák, virágok legnagyobb ellensége — maga a szívtelen ember!

Csupa mosoly ez a miniatűr fenyő-erdőske. Olyan alacsonyok még az erdő kis csecsemői, hogy a futó szellő nem tudja megborzozni őket, le sem ér hozzájuk. Így állják a vártat, csöndes türelemmel, míg majd öt-hat év múlva rájuk nem kerül a sor és meg nem jelennek a Gellérihegy oldalában, vagy a Dunapart valamely játszóterén.

De nem csupán fenyők palántái várják az évek mulását. Itt a rózsakert, amelyben négyszáz fajta szebb-nél-szebb rózsza virít — nem négyszáz darab, hanem négyszáz fajta! — s amelyek gondozónője, Pongrácz Irén tavaly is oly szép eredményeket ért el a különféle fajták keresztesével. Minden színárnyalat s minden rózsaszállat, minden nagyság megtalálható itt, halaványrózsaszín és sötétbordó, fehér és sárga s a változatok száma évről-évre gazdagodik.

Türelmellenül bontogatják szárnyukat és ágaskodnak a szellő, az aranyló nap és főképpen az öntözőcső felé, hogy minél hamarabb árasztathassák el virágzó pompájukkal ezt a hatalmas kertet.

Csak a tiszafa nézi le őket. Itt van a kis tiszafa-óvoda az „akciópalánták“ ágya mellett, megingathatatlanul, öntudatosan, a szellőt is alig hivo-

gatja magához, mint akinek a jósok hosszú, hosszú életet jósoltak és egyelőre úgy határozott, hogy fölös erőiből kölcsön ad néhány napsugárnyit azoknak a virágpalántáknak is, amelyeket nemsokára visznek már a háztulajdonosok, hogy az utcák szégyét szépségték vele...

Közp. város háza — 1896/50